Dr. Milan Ivšić:

MASONERIJA U HRVATSKOJ

Sarajevo 1941.
Trgovačka tiskara M. Ramljak, Sarajevo

Dr. Milan Ivšić:

MASONERIJA U HRVATSKOJ

Sarajevo 1941.
Trgovačka tiskara M. Ramljak, Sarajevo

Pretiskano iz kalendara „Sv. Ante“
za godinu 1942.

Utjecaj masona na javni život Hrvata bio je već u drugoj polovici 19. stoljeća. Tako dok se u čitavoj Hrvatskoj iza Bachova apsolutizma budio u svem javnom životu čisti hrvatski duh te provodila borba za hrvatski jezik u školama i za povijesna politička prava, dok su se osnivala hrvatska kulturna društva, u to isto vrijeme osnivaju anacionalni Židovi i privrednici u Sisku ložu »Zur Nächstenliebe« god. 1872. s njemačkim službenim jezikom. Rad te lože traje sve do godine 1886. Ista je loža stajala pod pokroviteljstvom madžarske velike lože u Budimpešti, u kojoj su jednako prevladavali Židovi.

U takvim prilikama jasno je služništvo članova te lože na političkom polju u vrijeme najteže borbe protiv nasilja i rastakanja snage hrvatskog naroda pod glasovitom »nagodbom«.

Propadanjem privrednog života u Sisku nakon otvaranja željezničke pruge i razvojačane Krajine umrtvljuje se rad masona u Sisku. No zato utvrđuje se masonerija još jače u druga dva privredna hrvatska središta. Za jedne je masone bio najpovoljniji grad Zemun kao riječno pristanište i granica s Beogradom. Drugi se masoni okupiše u Zagrebu kao političkom i privrednom središtu zapadne Hrvatske. Oni osnivaju ložu pod imenom »Hrvatska Vila«, a kasnije »Ljubav k bližnjemu«.

I otad počinje rastakanje hrvatskog narodnog života, narodne borbe protiv nasilja Madžara, narodne otpornosti, narodne tradicije, kao i otvorenog vjerskog ispovijedanja u hrvatskom narodu. Lajicizam, vjerski indiferentizam i otvoreni ateistički duh preko masona počinje ulaziti u sve tijelo hrvatskoga naroda. Sveuč. profesor dr. Fr. Spevec pod zaštitom bana Khuena postaje apostol bezvjerja na sveučilišnoj katedri u Hrvatskoj. Šta više, ban Khuen tjera sa sveučilišta otvorene hrvatske i katoličke borce dra Kostu Vojnovića, dra Bresztyenskoga i dra Frankija, a služi se nečasnom špijunskom službom hrvatskih slobodnih zidara i članova peštanske lože »Democratia«: Frana Folnegovića, pravaškog narodnog zastupnika, madžarskog špijuna Rechnitzera (»Higina Dragošića«), Simona Frangeša umir. profesora i novinara, Špire Brusine, sveuč. profesora, dra. Franje Spevca, sveuč. profesora, dra Adolfa Mihalića, dra Ivana

Bojničića, Antuna Dutkovića, Samuela Kociana, Ivana Balaška, Roberta Fischbacha, Edmunda Kolmara, Šandora Weissa, Julija Hühna, Eugena Bothe-a, Slavoljuba Bulvana, Stjepana Kosovca, Josipa Peicieza, Milana Krešića, Antuna Vakanovića, Peroslava Kovačevića, Dominkovića i dr.

I nakon srušene Khuenove vladavine u Hrvtskoj uvlače se u hrvatsku narodnu borbu masoni. Oni nastoje imati u svojim rukama glavne hrvatske ustanove: sveučilište, Maticu Hrvatsku, Akademiju znanosti i umjetnosti. Masonerija odlučuje i u politici putem tzv. srpsko-hrvatske koalicije.

No pravi cvat masonerije nastupa poslije svjetskog rata. Savezništvo sa Srbima otvara sve mogućnosti slobodnim zidarima, koji se u Zagrebu kupe u ložama: »Maksimilijan Vrhovac«, »Ivan Drašković«, »Pravednost«, »Perun«, »Ljubav k bližnjemu«, »Prometej« te drugim sitnijim ložama; u Osijeku u loži »Budnost«, u Karlovcu u loži »Ivanjski Krijes«, u Splitu u loži »Pravda«, u Sušaku u loži »Luč od Kvarnera«, u Dubrovniku u loži »Sloboda«, u Kotoru u vjenčiću »Zora«, u Sarajevu u loži »Simo Milutinović« (osnivači su: dr. Vidović kao starješina i Uroš Dučić kao tajnik). Sve te lože (osim nekih u Zagrebu tzv. »divljih«) potpadale su pod vodstvo centralističke i velikosrpske Velike Lože »Jugoslavija« u Beogradu.

Iako su Židovi bili članovi i tzv. »kršćanskih loža«, oni su imali svoje posebne židovske lože u Bogradu, Zagrebu, Osijeku, Sarajevu, Novom Sadu i Subotici. U tim židovskim ložama sabrali su se najjači Židovi, odakle su gospodarili čitavim privrednim životom u bivšoj Jugoslaviji.

Po sebi je razumljivo, da je duh beogradske »čaršije«, »balkanštine«, velikosrpstva, jugoslavenstva, antikatolicizma, antikonkordata, antiosovinske politike i trojnog pakta našao svoje glavno vrelo i svoju moć u beogradskim ložama: »Pobratim«, »Sloga, rad i postojanstvo«, »Preporođaj«, »Dositej Obradović«, »Istina«, i »Šumadija«, a naročito u Velikoj Loži »Jugoslavija«.

Treba i ovo da se napomene, da je svima ložama u bivšoj Jugoslaviji davala smjernice velika pariška loža »Grand Orient«, vođena po tzv. škotskom obredniku.

Rastvorni duh masonerije u hrvatskim zemljama osjećao se na svakom koraku, iako se djelovanje pojedinih masona držalo u najvećoj tajni. Taj se rastvorni duh pokazivao najjače u otvorenoj borbi protiv katoličke Crkve, protiv hrvatske narodne borbe a za svako zarobljivanje centralističkom beogradskom hegemonizmu i obožavanje jedino materije.

Sve je to povezivalo slobodne zidare u hrvatskim zemljama sa židovskim kapitalizmom, a pod lažnim imenom »zapadne demokratije«. — Međutim taj isti anacionalni židokapitalistički duh povezivao je masone sve jače s komunističkim boljševizmom. Zato je bilo logično, da su se u sadašnjoj borbi protiv kršćanske Evrope našli skupa: židokapitalizam pod imenom demokratije i židokomunizam pod imenom boljševizma.

A da taj masonski duh malo iz bližega upoznamo, donijet ćemo malu analizu materijalističke, bezvjerske i beznarodne masonerije.

I. Materijalizam slobodnih zidara

U masoneriji se govori mnogo o »etici«, o »ljubavi«, o humanitetu« kao osnovnom životnom načelu svakog masona. Pa ipak masonsko gledanje na svijet polazi s golog materijalizma, kako nam to najbolje pokazuje sva povijest i svi učinci masonerije.

Da je materijalistički svjetovni nazor osnovna teoretska zasada, šta više, i bit slobodnog zidarstva, to nam otvoreno ispovijeda uvaženi masonski ideolog brat dr. K. Reichl. On izrijekom kaže:

> »Etika masonerije leži u laicizmu, u kulturi ovoga svijeta. Ona je prema tome etika designacije, a ne etika rezignacije; ona je posveta čovjeka za krajnost, a ne za beskrajnost. Ona je etika postojanosti na kugli zemaljskoj, a ne nepostojanosti. Prema tome nije njezina zadaća oslobodati čovjeka od »metafizičnog istočnog grijeha«, već nastojati, da se umanje patnje čovječanstva zbog nepotpunosti društvenog poretka.«

Iz tih osnovnih i priznatih zasada masonskih prvaka i ideologa slijedi, da masoni u teoriji i u praksi odbacuju svaku metafiziku, svaku pozitivnu religiju. U najboljem slučaju prepuštaju svakom čovjeku, da sebi izgrađuje »religiju« prema svojim osjećajima. No u načelu **mason je to bolji, on je to bliže svojem masonskom idealu, što je dalje do svake pozitivne religije.**

Po takvom ideološkom i čisto materijalističkom svjetovnom nazoru mora masonstvo, dosljedno sebi, zauzeti najneprijateljskiji stav prema svakom pozitivnom kršćanstvu, a naročito prema katoličkoj Crkvi.

Istina, u masonstvu postoje dva različita stava prema religiji i društvu uopće:

Dok se naime masonerija u anglosaksonskim i sjevernoevropskim narodima pod opservancijom tzv. »engleskog obreda« drži dosta neutralno prema pozitivnom kršćanstvu, to

masonerija u romanskim i katoličkim državama tzv. »škotskog obreda«, a pod zaštitom vrhovne lože »Grand Orient« u Parizu otvoreno propovijeda neprijateljstvo svakom pozitivnom kršćanstvu.

Masonerija »engleskog obreda« osim toga ne smatra svoje djelovanje skupom tajnih misterija. Ona se »oblači« u odijelo karitativne organizacije, u kojoj su na čelu svi engleski prinčevi i kraljevi. U masonstvu se tako nedavno svečano i javno proslavilo, kad je princ od Yorka izabran za velikog majstora jedne od Velikih Loža u Londonu.

Masonerija nasuprot tzv. »škotskog obreda« pušta po strani i tu karitativnu akciju. Njezino djelovanje nastavlja u tajnom i zatvorenom društvu rad Voltaire-a, francuskih revolucionaraca i tribuna, francuskih sektaša u borbi rastave Crkve od države. I nije nikakva tajna, ako se kaže, da su u »demokratskoj« Francuskoj tokom 19. i 20. stoljeća vladali gotovo isključivo masoni. Zato samo tima vladama i svima njihovim masonima može i mora sadašnja Francuska jedino zahvaliti, što je od najmoćnijeg nekoć kraljevstva u Evropi za vrijeme Ljudevita XIV. spala na sadašnji svoj pobjeđenički položaj i što je došla u red drugorazrednih evropskih sila.

Širenjem laicizma i »kulture ovoga svijeta« (po riječima Reichla) vršili su svagdje masoni etičko, moralno i nacionalno rastakanje sve zapadno-evropske kulture i civilizacije: u Španjolskoj, Portugalu, Italiji i Belgiji. Njihov je glavni zadatak bio: dekristijanizirati evropsku kulturu. Biti katolik znači u očima masona biti odmah tzv. »klerikalac«, t. j. čovjek skučenih, natražnjačkih, mračnjačkih, nedemokratskih ideja. Biti katolik znači odmah naučenjačku i slobodno-istraživalačku degradaciju i največeg naučenjaka i intelektualca.

Masonski ideal, koji obožava samo »kulturu ovoga svijeta« i etiku »designacije« te koji posvećuje čovjeka samo za »krajnost« protiv metafizičke beskrajnosti, stavlja masona samo u borbu za ovozemna materijalna dobra. Po tom idealu izdiže se u masonu kao najviša vrednota njegova sposobnost, kojom izrađuje svoj egoistički i materijalistički »ja« bez obzira na vrednote drugog čovjeka. Vrednote se, štaviše, pojedinog masona očituju najbolje po tome, ukoliko je taj sposobniji i okretniji, da sebi osigura što bolji materijalni i društveni položaj.

Masonstvo promatra i za svoju skupnu zadaću, da međusobnim ispomaganjem braće mason izdigne svoga brata masona na što viši društveni položaj i osigura mu što veće materijalne prihode.

Ogledaju li se stoga unutrašnji »radovi« masonerije, to isti i nijesu ništa drugo, nego uzajamne »intervencije!« »Radovi« masona su stvarno samo vijećanja o planovima, kako da se golim egoizmom pojedinaca i skupina vlastiti narod i država što bolje iskoristi i opljačka. Nema na tim »radovima« ni govora o pravom radu u korist naroda i države.

Ogleda li se stoga srž masonstva i u bivšoj Jugoslaviji, to se na osnovu tih masonskih »radova« i dopisivanja ne vidi nikakva etička, narodna i državna misao. U masoneriji se skupio isključivo sloj ljudi, koje je međusobno povezivao jedino materijalistički interes.

Da se pak uzmogne taj materijalistički interes neograničeno oživotvoriti, prihvaća masonerija i u ekonomici jedino nauku tzv. gospodarskog liberalizma, t. j. načelnog nemiješanja državne vlasti u gospodarski život i rad državljana.

Zapravo gospodarski liberalizam 19. i 20. stoljeća našao je svoje najjače pristaše upravo među ekonomistima i državnicima masonima. A i sve izrasline toga gospodarskog liberalizma: svjetski kapitalizam i skrajni individualizam djelo su otvorene i najuže suradnje internacionalne masonerije, vođene uglavnom po Židovima.

U najbližoj srodnosti žive stoga kapitalizam, individualizam, gospodarski liberalizam i masonstvo. Ali i u najjačoj ideološkoj povezanosti sudjeluju u borbi masonstvo i kapitalizam, masonstvo i individualizam, masonstvo i gospodarski liberalizam protiv svih gospodarsko-socijalnih pokreta.

Masonerija po svom materijalističkom gledanju na svijet nužno je zato protivnik i nacionalog socijalizma u Njemačkoj i fašizma u Italiji i ustaško-gospodarskog sistema u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Masonstvo po svojoj materijalističkoj ideologiji i radu stoji u najborbenijem stavu protiv etičke i metafizičkim duhom prožete ustaške Hrvatske. I ustaška Hrvatska mora stoga zauzeti najborbeniji stav protiv masona i masonerije.

Slobodno zidarstvo i komunizam.

Iako masonstvo naglašuje kao svoje temeljno načelo demokraciju te potpuni gospodarski, filozofski i politički liberalizam, nije ipak nikakav paradoks, ako se baš masonstvo i komunizam nalaze na istoj bojnoj liniji. Masonstvo i komunizam sadržavaju u sebi čisti materijalizam, borbu »za kulturu ovoga svijeta, za designaciju, za krajnost, za postojanost, za

ublaživanje materijalnih boli »zbog nesavršenosti društvenog reda«.

Masonstvo i komunizam u borbi za golu materiju i ovozemnost odbacuju svaku metafiziku kao oznaku »rezignacije, beskrajnosti, nepostojanosti, oslobađanja od istočnog grijeha...«

Istina, taktika komunista i masona je različita.

Komunizam ispovijeda otvoreno samo »vjeru u pobjedu diktature proletarijata«. On prema tome ne će imati ništa zajedničkog s prekogrobnim životom duše čovjeka. Svaka vjera u besmrtnost i odgovornost Svevišnjem i Sveznajućem Sucu sputava pravog komunistu u njegovu radu za najviši komunistički ideal — za nesmiljenu diktaturu proletarijata.

Otvoreni i radikalni ateizam — bezboštvo nužna je posljedica komunističkog gledanja na svijet. Zatvaranje i razaranje crkvi u boljševičkoj Rusiji i u crvenoj Španjolskoj nije bilo djelo samo pojedinih bezumnika, nego je djelo najviše komunističke i boljševičke ideološke elite. Lenjin u dosljednosti svoga komunističkog naziranja bio je predstavnik svjetskog bezbožničkog pokreta i časopisa »Bezbožnik«.

Masonstvo u svom materijalističkom gledanju na svijet ide drugim putem iako do istog cilja. Ono unosi »bez boli« (»injekcijom«) duh bezboštva u sve javno društvo. Ono ne ruši i ne zatvara nasiljem crkava. Svoje bezboško gledanje na svijet skriva, štaviše, u vjeru »Neimara svjetova«, zapravo, kako masoni sami kažu: u vjeru prirode.

Masoni ne ruše ni nasiljem »vjerskog uvjerenja« svojih članova. Ali već tim, što za svoje sljedbenike okupljaju ljude iz redova intelektualaca, koji su već obračunali sa svakom pozitivnom religijom, a naročito s katoličkom Crkvom, i što regrutiraju svoje članove svijesno iz svih konfesija po »rodnom listu««, stvara se u masonskim ložama takav duh, gdje čovjek slabe vjere i tu vjeru mora izgubiti i postati potpuni bezvjerac, ili u najbolju ruku, potpuni vjerski indiferentist. Za masone je svaka vjera »dobra«, odnosno, bolje rečeno, svaka pozitivna vjera je loša, jer udaljuje čovjeka od vjere u njegov um, u genij samog čovjeka, u ničim ograničiti čovječji »ja«.

Za masone kao i za komuniste ne treba nikakvih crkava, nikakvih svećenika, biskupa i papa. To su za masone samo preostaci ljudi slabih duhovih sposobnosti, koji će iščeznuti sami od sebe, kao što su iščeznuli oni poganski svećenici sa svim svojim misterijskim obredima.

Mason susreće ipak s drugim osjećajem praktičnog kršćanina, nego li onaj boljševički komunist, iako jedan i drugi ima istu ideju o kršćanstvu. Mason će rušiti vjeru i crkvu toga vjernika s prezirom čovjeka »zaostalog i nemodernog duha«; uništavat će vjeru stvaranjem vjerskog indiferentizma u društvu uopće. Boljševik će nasuprot nastojati nasiljem ukloniti i samog vjernika iz ljudskog društva.

Nastaje pitanje, koja je metoda i taktika za postignuće cilja?

Nije pretjerano mišljenje suvremenih pisaca poražene Francuske, da su katolicizmu Francuske više škodili masoni u jednoj godini, nego li žirondisti i jakobinci za vrijeme čitave svoje vladavine. Jer dok su nekoć ocevi i djedovi sadašnjih Francuza dizali kulturu svoga naroda, dok su oni gradili crkve i škole, to sada njihovi potomci kao državnici-masoni zabranjuju i samoj djeci u školama ne samo vjersku pouku, nego i svaki spomen na Boga. Zatvaranjem vjernika u crkvu, a svećenika u sakristiju stvorili su francuski slobodni zidari dekristijanizaciju u javnom životu, kakve ne bi mogli postići nikakvim nasiljem.

Toj se masonskoj taktici ima i zahvaliti, da se i tzv. laicizam u javnom životu nigdje nije toliko razvio kao u Francuskoj. Širenjem laicizma učinili su masoni od katoličke Francuske zemlju, da se crkve po selima od sebe zatvaraju i ruše, jer se više nitko za njih ne će brinuti: ni država kao njihov vlasnik, a ni izvlašteni vjernici i svećenici, koji su u crkve zatvoreni.

Taktiku i metodu francuskih masona poprimili su masoni i u drugim katoličkim zemljama.

Međutim taj masonski laicizam i dekristijanizam javnog života složili su se najbolje u bivšoj Jugoslaviji s metodama »balkanštine«. Masonstvo je, štaviše, našlo u »balkanštini« samo sebe. Nigdje se zato masoni nijesu tako brzo razvijali kao u balkanskim zemljama, a naročito u bivšoj Jugoslaviji i Rumunjskoj. Ali i nigdje se nije stvaralo povoljnije tlo za širenje komunizma, kao baš u onim zemljama, gdje je masonstvo raširilo svoju djelatnost i gdje se našlo u zajednici s komunistima po svojoj materijalističkoj dogmatici.

Međutim masonstvo i komunizam veže i druga ideološka povezanost.

Komunizam u ime društva niječe narodnu svijest i povezanost te odbacuje sva posebna prava pojedinog naroda.

Komunizam u ime društva proglašuje anacionalnost i borbu svakoj nacionalnosti. Komunizam mora biti neprijatelj svakoj narodnoj misli, jer je narod u očima komu-

nista, skup ljudi izvjesnog područja, koji kao pojedinci nijete veću ljubav za svoju narodnu zajednicu, nego li svjetski proletarijat i društvo — za čitavo čovječanstvo. Za komunizam postoji jedino »narodnosno« načelo iz komunističkog manifesta: »Proleteri sviju zemalja ujedinite se!«

Svaki svijestan sebe zabacuje nužno dogmatiku komunizma, kao što i komunizam zabacuje nužno dogmatiku o narodnosti, o narodnoj borbi, o narodnoj biti, o narodnim povijesnim pravima.

Ukoliko se ipak komunizam razvija u pojedinom narodu, nije svrha komunistima, da jačaju taj narod kao etničku i kulturnu zajednicu, nego da ga rastvaraju i da uništavaju sve njegove žive snage. »Narod« je u najbolju ruku samo sredstvo, da se lakše dođe do anacionalnog cilja.

Komunizam je zato svakom narodu njegov najveći neprijatelj; on ga iznutra rastače i uništava. — Samo jedan primjer: »Pučka fronta« u Francuskoj rastočila je žive snage francuskog naroda, slomila je njegovu narodnu borbenost i otpornost. Njoj je pošlo za rukom, da stvori samoživce počamši od seljaka i radnika sve do ministra i predsjednika republike.

Za istim ciljem išao je komunizam i u drugim narodima.

Komunizam i u hrvatskim krajevima živi je neprijatelj biti hrvatskog naroda. Komunizam i Ustaška Hrvatska dva su po sebi najoprečnija ideološka tabora, gdje jedan kraj drugoga ne može postojati, gdje jedan mora nužno uništiti drugi. Rezultat te borbe ovisi o omjeru snaga.

Iako je masonstvo niklo u vrijeme stvaranja nacionalnih država, iako se i najjače razvilo s nacionalističkim pokretima 18. i 19. stoljeća, bilo bi krivo zaključivati, da je masonstvo branič narodne ideje. Baš obratno, masonstvo iz ničim ograničene ljubavi jedino za svoj »ja« mora biti načelni protivnik svake herojske ljubavi i požrtvovosti za svoj narod. Po teoriji masonstva mora onaj široki osjećaj prema čitavom čovječanstvu (»humanitet«) biti jači, nego li je ljubav k svome narodu.

Masonstvo tako u svojoj dogmatici s gledišta »ja« i »humaniteta«, a komunizam u dogmatici s gledišta internacionalnog proletarijata, nalazi se nužno na istoj internacionalnoj, ili bolje rečo, na anacionalnoj zajedničkoj liniji u borbi protiv sviju narodnih težnja. Masoni i komunisti stoje u zajedničkoj obrani za anaciju, a bore se protiv onih naroda, koji narodni opstanak i razvitak svoje narodne samobitnosti smatraju najvišim idealom.

Masoni i komunisti sa svojih dogmatskih gledišta o anaciji kao vrhovnom idealu moraju biti i u praksi najotvoreniji, najljući i najideološkiji neprijatelji svakom nacionalnom pokretu, pa prema tome i nacionalnom socijalizmu, fašizmu i ustaškom pokretu.

Borba masona i komunista protiv nacionalista svakim je danom to krvavija, jer oni prirodno osjećaju, da ne mogu zajedno živjeti s nacionalistima. Među masonstvom i komunizmom s jedne strane, a s druge strane nacionalizmom nema i ne smije biti nikakve pomirbe, nema kompromisa. Svaka bi pomirba značila, da ne postoji više nacionalni pokret, da ne postoji ni nacionalni socijalizam ni fašizam ni ustaška Hrvatska.

Borba stoga u Ustaškoj Hrvatskoj protiv masonstva i komunizma nije izazvana nikakvim međunarodnim političkim sukobima, nego unutrašnjom opstojanošću dviju ideologija, dvaju protivnih gledanja na uređenje i postojanje ne samo Ustaške Hrvatske i nacionalističke Evrope nego i cijelog svijeta.

Borba protiv masonstva i komunizma u Ustaškoj Hrvatskoj nije izazvana zato nekom osvetom pojedincima, koji su bili dosad kao komunisti ili masoni neprijatelji i krvnici hrvatskom narodu, nego je to načelna borba za opstojanje i razvoj Ustaške Hrvatske i čiste ustaške ideologije, kakvu je zacrtao sam Poglavnik.

Mi ćemo duh anacionalnosti masona još i pobliže promotriti.

III. Beznarodnost slobodnih zidara.

Slobodnozidarsko je načelo, da za pravog slobodnog zidara (»masona«) ne postoji nikakav narodni osjećaj i nikakva ljubav prema kojem narodu, koja bi bila jača od tzv. »bratske međunarodne povezanosti i ljubavi.« Prema tome svaki je slobodni zidar međunarodno povezan svojom naukom kao beznarodnjak (»anacionalac«), a nipošto samo nekim prividnim »masonskim lancem«. Tom svojom naukom okuplja masonerija u svojim društvima, tzv. »ložama«, za svoje članove »ljude«-državljane« bez ikakve jače narodne opredijeljenosti. Lože zato nijesu drugo nego šareno društvo ljudi od svih vjera i svih tzv. »političkih uvjerenja.«

Slobodno zidarstvo nema stoga nikakve veze s narodnom kulturom, s narodnom borbom, s narodnim oslobađanjem i radom. Ono je, štaviše, načelni protivnik svake narodne borbe, jer je po nauci masona »se-

paratizam«, t. j. odvajanje od borbe za opće čovječanstvo i za beznarođe.

Slobodno zidarstvo je zato s gledišta rasnog, vjerskog i narodnog najopasniji i najveći otrov, koji je kadar rastočiti i uništiti život čitavog naroda.

Po svojoj nauci, masonerija ne samo da ne jača, nego i ne smije jačati i pomagati narodne borbe ni u kojem pogledu. Masoneriji nije stalo ni do kakve narodne borbe, kulture, vjere, narodnog gospodarstva, kad za pravog masona i ne smije postojati nikakav narod.

Slobodno zidarstvo uzgaja u svima državama i narodima nužno kod svojih članova duh beznarođa, duh narodne neborbenosti i beskičmenosti, kukavičluka i služništva svakoj političkoj vlasti. Biti stoga neborben za narodnu stvar, biti beskičmenjak i služnik svakoj vladi, pa makar ta činila vlastitom narodu i najveće nepravde i nasilja, nije za masona nikakva sramota; slobodno zidarstvo i onako ne traži od svojih članova nikakve narodne misli, a ni stranačko-političke opredijeljenosti. Lože po svom ustavu (»konstituciji«) traže jedino pokorno (»lojalno«) izvršavanje državnih zakona. Slobodno zidarstvo prepušta svakom svom članu, da stupi u bilo koju stranku i da ima bilo kakvo političko uvjerenje, samo se to ne smije kositi s državnim zakonima.

U duši slobodnog zidara nema stoga nikakvih viših narodnih misli — ideala. Svakome je masonu jedino stalo, da se u državi on osobno što više okoristi. Svaki mason smatra naročito svoj položaj i novac kao najbolje sredstvo ovozemnog dobrog života, jer u prekogrobni život pravi mason i ne smije vjerovati. Za slobodnog zidara postoji država i politička vlast samo zato, da on nju što bolje iskoristi. Država i vlast, to su sredstva osobnog obogaćivanja; to su krave-muzare, koje masoni moraju njegovati samo toliko, da im dadu što više mlijeka. Za masona je stoga svaka ona politička vlast to bolja, koja lakše otvara vrata njihovim osobnim težnjama i koristima.

Slobodnozidarsko je načelo, da je svaki mason i u narodno-političkom pogledu to bolji i to bliže čistoj masonskoj nauci, ukoliko se ne samo mogao slobodno politički opredijeliti, nego i ukoliko se uzmogao odvojiti od osobne povezanosti za bilo koju političku stranku i za bilo koji narod, a ukoliko se više duhom približio beznarodnosti i zatomljivanju svake narodne ljubavi. Pravi mason mora poznavati jedino općečovječansku misao i suosjećaj.

Masonerija je po tim svojim osnovnim načelima protivnik svih težnja za nekim narodnim oslobađanjem ispod tuđiske vlasti. Masonerija stoga i u Hrvatskoj ne samo da nije nikad bila, nego i nije nigda smjela biti u biloi najmanjoj borbi za narodno oslobađanje nas Hrvata bilo to od Mađarske, Austrije ili Velikosrbije.

Slobodni zidari u Hrvatskoj ne samo da su bili daleko od svake narodne i ustaške misli tokom posljednjih dvadeset godina robovanja Hrvata velikosrpskoj balkanštini nego su bili i zatornici svake slobodne hrvatske misli.

Masoni su od bivše Jugoslavije stvorili državu upravo za sebe i po svojoj nauci; država se promatrala općom prčijom i kravom muzarom. Masonerija je sebi stvorila posebno svoje carstvo pod vodstvom Aleksandra i kraljevskih namjesnika-masona

Onda je i razumljivo, zašto masoni najbolnije oplakuju svoga kralja-masona i zašto su protivnici sviju veza sa državama osovinskih sila, koje su navijestile propast slobodnom zidarstvu. Vojnički puč od 27. ožujka o. g. podzemno je djelo jugoslavenske masonerije.

Masoni su bili i prvi, koji se razbježaše pred opravdanom osvetom osovinskih sila; oni su prvi, koji potražiše »bratskog« utočišta kod engleskih masona.

*

Tokom svoje posljednje povijesti imao je hrvatski narod u masonima samo svoje trajne neprijatelje. Tako su svjetski masoni bili najveći protivnici nastojanju rakovačkog mučenika i borca Eugena Kvaternika. Gdje su mogli — i u Francuskoj i u Italiji i u Rusiji — ometali su masoni nastojanje oko oslobođenja Hrvata. Nije stoga čudo, da je taj mučenik i borac bio najljući mrzitelj masonerije.

Pa i kasnije našli su se različiti masoni Vakanovići, Rechnitzeri i drugi među nekadašnjim madžaronima, među ulizicama i prodanim plaćenicima tuđinskoj vlasti. Pošteni, borbeni i beskompromisni Hrvat nije bio nikad mason, a niti bi mogao ostati u masonskom društvu. A ako je koji po rođenju Hrvat ušao iz bilo kojih razloga u to društvo, to je odmah postao beskičmenjak — prodana duša.

Možda će se danas masoni u Hrvatskoj braniti time, da su se i oni bunili i činili »proteste« protiv nasilja zagrebačke policije. Ali kad se prosude te neopasne »bune« i pročitaju oni mekani »protesti« i »memorandumi«, koje su masoni nastojali sakriti u strahu od bilo kakve pretrage, onda se vidi, da su i to činili samo iz neke svoje »načelne ideologije« zbog povrede »čovječnosti i slobode ja« u svakom čovjeku, a nipošto protiv oduzimanja i uništavanja prava hrvatkog naroda. Hrvatski narod za masone ni za vremena najvećih nasilja nije postojao: to je bio samo »sociološki sklop« pojedinaca, sličnih

po svojoj vrsti, koji su imali svoja prava samo kao ljudi, a nipošto kao politički narod.

Ali iako slobodno zidarstvo zabacuje svaku borbu za narod kao n a r o d sa svojim povijesnim pravima i kulturom, to ipak masonerija nije nigda ostala po strani od političke vlasti u bilo kojoj državi. Ona je nastojala, štaviše, u svima državama prigrabiti svu vlast u svoje ruke. — Masoni su nastojali steći »povjerenje svoga naroda« i doći u sve parlamente, pa i ženevsko Društvo Naroda; oni su nastojali doći svakamo, gdje se odlučivalo o sudbini pojedinih naroda i država. Oni su smatrali položaje ministara svojim isključivim pravom (»monopolom«). I vodstvo privrednog života nastojali su zadržati samo za sebe. U njihovim rukama nalazilo se zato tako rekavši sav svjetski kapital. Najveći engleski, francuski i američki milijarderi bili su slobodni zidari. A i danas još odlučuju u Engleskoj i u Americi samo slobodni zidari.

Da svoju vlast što jače učvrste povezuju je s moći židovskog kapitala tako, te se može reći: D a n a s s e ž i d o v s t v o p r e t v o r i l o u m a s o n e r i j u, a m a s o n e r i j a u z e l a č i s t i ž i d o v s k i d u h b e z n a r o d n o s t i a s k r a j n j e b o r b e s a m o z a s e b e i o v o z e m n a t v a r n a d o b r a.

Taj židovsko-masonski duh rastakao je tokom 19. i 20. stoljeća narodno tijelo i narodnu misao po svim evropskim državama, a stvarao za sebe »kolonijalno carstvo« u svima prekomorskim državama.

Osviješteni duh naroda u Italiji, Njemačkoj, Španjolskoj, pa i u samoj Francuskoj uočio je u posljednji čas svoga glavnog neprijatelja — beznarodnu i materijalističku masoneriju I zato se danas ne samo u Evropi, nego i po čitavom svijetu, vodi ogorčena borba između dva svijeta: n a r o d n o o s v i j e š t e n i h d r ž a v a i b e z n a r o d n o g s l o b o d n o g z i d a r s t v a i ž i d o v s t v a.

Slobodno zidarstvo mora biti izagnano iz nacionalno-socijalističke Njemačke, fašističke Italije, falangističke Španjolske i narodno probuđene Francuske.

I U s t a š k a H r v a t s k a m o r a s t o g a i z n a č e l a s v o j e v l a s t i t e o p s t o j n o s t i v i d j e t i n a j v e ć e u n u t r a š n j e n e p r i j a t e l j e u s l o b o d n i m z i d a r i m a i n j i h o v o j n a u c i.

Masonerija je bila i dosad stvarno ona crvica koja je rastakala tisućgodišnji hrvatski narodni život u njegovoj srži više nego li ikoji drugi politički neprijatelj. Predstavnici masonerije u Hrvatskoj bili oni kršteni ili nekršteni po svojem nazoru na svijet iskorištavali su nemilosrdno radnu snagu hrvatskog naroda. To su bili one krvopije, koji su stvorili i kod nas liberalističko, zapravo kapitalističko gospodarenje, a k tome pomagali svaku tuđinsku vlast.

U s t a š k a H r v a t s k a i s l o b o d n o z i d a r s t v o d v a s u b o r b e n a p r o t i v n i k a, d v a n e p o m i r l j i v a n e p r i j a t e l j a, g d j e m o r a j e d a n i l i d r u g i p o b i j e d i t i — n e s t a t i. U s t a š k a H r v a t s k a h o ć e l i o s t a t i u s t a š k a m o r a č i s t i t i s a v n a š j a v n i ž i v o t o d m a s o n s t v a, i n a č e ć e m a s o n s t v o k a o p o t a j n a s i l a i n a u k a r a s t a k a t i i u n i š t a v a t i U s t a š k u H r v a t s k u

Masonstvo jednog Folnegovića rastočilo je pravašku stranku i oslabilo borbeni duh starčevićanstva.

Masonstvo »naprednjaka« (»pokretaša«) rastočilo je čisti hrvatski narodni život koncem 19. stoljeća i stvorilo je srpsko-hrvatsku koaliciju u početku 20. stoljeća. Masonstvo i u Hrvatskoj Seljačkoj Stranci rastočilo je sve vrednote u djelu Stjepana Radića. Ono je dovelo do umrtvljavanja sviju snaga hrvatskog naroda i do sramotnog »sporazuma« od 26. kolovoza 1939. i konačno do ostvarenja d r u g e srpsko-hrvatske koalicije sa Šubašićem i Krnjevićem na čelu.

Slobodni zidari i u ovim posljednjim danima vrstaju se među prve neprijatelje Ustaške Hrvatske. To su još uvijek oni tajni anglofili i pobornici »demokratija«, a željni osvetnici nad svima Hrvatima, pa makar to bilo i pomoću boljševičkog komunizma.

U s t a š k a H r v a t s k a b i t ć e s t o g a n a o p r e z u, d a s e u n j e z i n o m ž i v o m t i j e l u n e r a z v i j e j o š k o j a p r e o s t a l a m a s o n s k a k l i c a (»b a k c i l«).

—